

РЕШЕНИЕ

№ 2925

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **12239** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба на В. В. В. срещу Заповед № ЧР-П-90/16.11.2021г. на министъра на икономиката, с която на основание чл.107а ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.
Жалбоподателят моли за отмяната на обжалваната заповед като незаконосъобразна – издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Съображенията му са, че за периода от 09.11.2021г. до 19.11.2021г. е бил в отпуск по болест и съответно не е получил отпращането до него предложение за прекратяване на служебното правоотношение в хипотезата по чл.107а ЗДСл, съответно не се е съгласявал с него. Липсата на постигнато съгласие между страните за прекратяване на служебното правоотношение сочи, че изключва приложимостта на посочената разпоредба. Изплащането на предвиденото в нея обезщетение намира, че не представлява елемент от фактическия състав, тъй като обезщетението е последица от прекратяването на правоотношението. Претендира присъждането на направените в производството разноски. В съдебно заседание поддържа така направеното искане за отмяна на оспорения акт чрез адв.Д..
Ответникът – министърът на иновациите и растежа, чрез юрк.М. в съдебно заседание моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки, които представя. Възразява срещу прекомерността на заплатеното т

жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване. По делото е приет като доказателство болничен лист № 14780/11.11.2021г. за 4 дни домашно лечение и болничен лист № 14904/15.11.2021г. – продължение на предходния, за 7 дни домашно лечение, в съответствие с които жалбоподателят е бил в отпуск по болест от 09.11.2021г. до 19.11.2021г., петък, вкл. Следователно първият работен ден на жалбоподателя след изтичане на отпуска му е 22.11.2021г., понеделник. Жалбата, по която е образувано настоящото производство е подадена в регистратурата на съда на 25.11.2021г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК съдът приема следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.108, ал.1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването. Такъв към момента на издаване на акта е бил министърът на икономиката Д. В., която е издател на оспорения акт.

Заповедта е издадена в изискуемата от чл.108, ал.1 ЗДСл писмена форма и съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

С оглед горното съдът намира, че не са осъществени основанията по чл.146, т.1 и т.2 АПК. При издаване на процесната заповед обаче са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които са съществени тъй като са довели до неправилно приложение на материалния закон.

Разпоредбата на чл.107а ЗДСл урежда специфично основание за прекратяване на служебното правоотношение, различно от уредените в чл.105, чл.106 и чл.107 ЗДСл. Съгласно нея органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна основна заплата. Ако служителят не се произнесе писмено по предложението в 7-дневен срок, смята се, че то не е прието. Ако държавният служител приеме предложението по ал.1, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

В настоящия случай страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят със Заповед № ЧР-Н-56/03.07.2019г. на министъра на икономиката е назначен на длъжността „Държавен експерт“, Експертно ниво 1Б, код по Н. 24227059, в Сектор „П. на проекти“, Отдел „П. на проекти и техническа помощ“ в Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ в Министерство на икономиката, считано от 08.07.2019г. за заместване на С. Ц. Я., с дневно работно

време от 8 часа и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица с ниво на основната месечна заплата 11, степен на основната месечна заплата – 3 и основна месечна заплата – 2484 лева. По силата на Заповед № ЧР-Н-57/08.07.2019г. на министъра на икономиката жалбоподателят считано от 08.07.2019г. изпълнява по вътрешно съвместителство длъжността „Началник на отдел“. Със Заповед № ЧР-П-80/05.09.2019г. на министъра на икономиката е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя по взаимно съгласие на страните. Със Заповед № ЧР-Н-78/05.09.2019г. на министъра на икономиката жалбоподателят е назначен в същия отдел на същата дирекция на длъжността „Началник на отдел“, считано от 09.09.2019г. Със Заповед № ЧР-И-650/22.07.2020г. на министъра на икономиката жалбоподателят е преназначен, считано от 27.07.2020г., на длъжността Заместник главен директор. Със Заповед № ЧР-И-623/01.10.2021г. на министъра на икономиката е отменена предходно издадената Заповед № ЧР-И-650/22.07.2020г., считано от 05.10.2021г. като е наредено от тази дата той да заеме предишната си длъжност, а именно началник на Отдел „П. на проекти и техническа помощ“ в Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“.

По делото е прието като доказателство изготвеното до жалбоподателя предложение изх.№ 94-В-412/09.11.2021г. на министъра на икономиката /л.38/, с което последният е предложил на В. да бъде прекратено служебното му правоотношение, считано от 17.11.2021г. на основание чл.107а ЗДСл срещу уговорено обезщетение в размер на четирикратния размер на последно получената от него месечна основна заплата. В тази връзка В. е помолен в 7-дневен срок, считано от датата на получаване на предложението, да потвърди писмено неговото приемане.

Предложението, съгласно контролна карта, разпечатана от деловодната система на министерството, е подписано от министър В. на 09.11.2021г. в 16,54 часа. По делото не са представени доказателства за връчване на това предложение на жалбоподателя. Твърдението на ответника е, че на тази дата /09.11.2021г./ по график жалбоподателят е следвало да работи от дома си, в подкрепа на което е приложен график за разпределение на служителите, съобразно заповед на министъра. Последвало е издаването на оспорената заповед.

Както се посочи по-горе, за да бъде прекратено служебното правоотношение на основание чл.107а ЗДСл е необходимо да бъде осъществен конкретен фактически състав – да е налице отправено до служителя от органа по назначаване, предложение за прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение; предложението да бъде прието от служителя чрез писмено потвърждение в 7-дневен срок от получаването му.

Установи се по делото, че е налице изготвено предложение от органа по назначаването. То обаче не е достигнало до знанието на служителя - липсват каквито и да било доказателства за това. Дори да се приеме твърдението на ответната страна, че при регистрация на писмото в деловодната система, едновременно с адресирането адресатът на писмото получава директен достъп до него и съобщение на служебната си електронна поща, то това твърдение съдържа само индиции за узнаването на съдържанието на предложението от В. и не изпълнява изискването на закона. Отделно от това, съгласно представените два болнични листа, на тази дата В. е бил в отпуск по болест.

Дори и да се приеме за осъществен първия елемент от фактическия състав по чл.107а, ал.1 ЗДСл, то не е налице вторият, а именно служителят писмено да е потвърдил

приемането на предложението в 7-дневен срок от получаването му. С оглед естеството на регулираните от Закона за държавния служител обществени отношения, законодателят е въвел презумпция за несъгласие при липса на изрично изразено писмено такова – чл.107а, ал.1, изр.2-ро ЗДСл. При наличието на тази законова регламентация е изключена априори хипотезата на мълчаливо съгласие, в каквато насока са изложените съображения в представената писмена защита от юр.М.. Отсъствието на изрично писмено съгласие на служителя за прекратяване на служебното му правоотношение срещу обезщетение директно обуславя материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Ирелевантно предвид това е изплащането на обезщетението по банков път. Както сочи и оспорващият, това действие е последица от приемането на предложението – ал.2 на чл.107а ЗДСл.

Що се касае до възражението, че жалбоподателят е представил болничните листове едва на 22.11.2021г., то това възражение не променя извода за незаконосъобразност на оспорения акт. В случай, че жалбоподателят не се е явил на работа повече от три дни без основателна причина /след като се твърди, че органът по назначаването не е знаел за временната неработоспособност на В./, то основанието за прекратяване на служебното правоотношение е следвало да бъде друго.

По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена. Основателна при този изход на спора е претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по производството разноски. Такива са доказани в размер на 1000 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 25.11.2021г., представен на л.64 по делото. Същото предвид разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира за прекомерно, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, съответно направеното от пълномощника на ответника възражение по чл.78, ал.5 ГПК се явява основателно. Разноските за адвокатско възнаграждение следва да бъдат присъдени в минимума, посочен в същата разпоредба, а именно 500 лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. В. В. Заповед № ЧР-П-90/16.11.2021г. на министъра на икономиката.

ОСЪЖДА Министерство на иновациите и растежа да заплати на В. В. В., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия:

